

РЕШЕНИЕ

№ 2720

гр. София, 11.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-III-Б, в закрито заседание на
единадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния
състав:

Председател: Теменужка Симеонова

Членове: Хрипсима К. Мъгърдичян
Яна Ем. Владимирова

като разгледа докладваното от Яна Ем. Владимирова Въззивно гражданско
дело № 20221100510176 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 435, ал. 2 ГПК.

Образувано е по жалба, подадена от „С.В.“ АД, чрез процесуалния
представител юрк. М.Л., срещу постановление за разноси от 1.08.2022 г. по
изпълнително дело № 20228510402016 по описа на ЧСИ М.П., рег. № 851 в
Регистъра на Камарата на ЧСИ.

Жалбоподателят поддържа, че е налице злоупотреба с право от страна на
двамата взискатели по изпълнителното дело, както и от страна на частния
съдебен изпълнител. Сочи се, че предмет на изпълнителното дело е вземане в
размер от 360,00 лв. За събирането му в полза на двамата взискатели частният
съдебен изпълнител начислил 808,91 лв. разноси. Взискателите, придобили
вземането по силата на договор за цесия, били свързани лица, което се
установявало след справка в Търговския регистър. Сочи се, че частният
съдебен изпълнител е овластен с компетентността да извършва изпълнителни
действия според разпоредбите на ГПК, включително да следи за
добросъвестно упражняване на процесуалните права от страните в процеса и
когато тези права се упражняват превратно, той следва да откаже тяхната
защита, като в този смисъл се жалбоподателят се позовава на решение № 7 от
20.06.2016 г. по гр.д.№ 5209/2015 г. на ВКС, IV г.о. С обжалваното
постановление частният съдебен изпълнител намалил адвокатското
възнаграждение от 800 лв. на 400 лв., без да излага мотиви защо счита, че
това е размерът, който законосъобразно следва да бъде определен в полза на
взискателите. Не били изложени мотиви и защо частният съдебен изпълнител
счита, че пропорционалната такса е правилно определена. Сочи се, че чрез
легитимно правно средство – предвидената в закона възможност за

репарирани на сторените от вискателя разноси в изпълнителното производство – се стига до противоположен резултат, а именно увреждане на интересите на длъжника. Оспорва се и реалното заплащане на претендираните адвокатски възнаграждения от вискателите.

Вискателите „Е.С.П.“ ЕООД и „Ф.С.Е.М.“ ЕООД оспорват жалбата. Сочат, че същата е недопустима в частта, с която се иска намаляване на дължимото адвокатско възнаграждение за сумата от 800 лв. до 400 лв., доколкото частният съдебен изпълнител е уважил искането на длъжника в тази част. Искането на длъжника адвокатско възнаграждение да не бъде присъждано, евентуално – същото да бъде намалено до 200 лв. считат за неоснователно. Сочат, че вискателите по изпълнителното дело са двама и възнаграждение се дължи за представителство на всеки от тях. Считат, че жалбата в частта, с която е определена дължимата пропорционална такса, е недопустима, тъй като била преклудирана. Правят искане жалбата, подадена от „С.В.“ АД да бъде оставена без уважение. Направено е искане за присъждане на разноските за настоящето производство.

В мотивите си по чл. 436, ал. 3 ГПК частният съдебен изпълнител заявява, че жалбата е процесуално допустима, но е неоснователна. Сочи, че доколкото вискателите са двама, адвокатското възнаграждение е правилно определено за всеки от тях. Излага и съображения, че пропорционалната такса по т. 26 ТТРЗЧСИ е правилно определена.

Софийският градски съд, след като взе предвид доводите на жалбоподателя и мотивите на частния съдебен изпълнител и прецени данните по делото, приема за установено следното от фактическа страна:

По делото са представени заверени преписи от книжа по изпълнително дело 20228510402016 по описа на ЧСИ М.П. , рег. № 851 на КЧСИ. Установява се, че производството по изпълнителното дело е образувано по молба вх. № 65987/14.07.2022 г. на „Е.С.П.“ ЕООД, ЕИК ****, и „Ф.С.Е.М.“ ЕООД, ЕИК ****, срещу „С.В.“ АД, ЕИК ****, за събиране вземания от: 360 лв. по изпълнителен лист, издаден на 26.07.2021 г. по гр. дело № 47533/2020 г. на Софийска районен съд, с който „С.В.“ АД е осъдено да заплати тази сума на адвокат М.Л. на основание на чл. 78, ал. 3 ГПК; сумата от 5,91 лв. (5 лева държавна такса и 0,91 лв. такса за банков превод) за издаване на изпълнителния лист; сумата от 3 лв. за преведена такса към частния съдебен изпълнител. Направено е искане частният съдебен изпълнител да събере разноските за изпълнителното, включително сумата от 800 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

С молбата е поискано да се събере сумата като се наложи заповест върху движими вещи на длъжника, дружествени дялове, както и да се наложи възбрана върху недвижими имоти на длъжника.

Представен е договор за цесия от 1.10.2021 г. съгласно който адв. М.Л. е прехвърлил на „Е.С.П.“ ЕООД и „Ф.С.Е.М.“ ЕООД вземането си по описания по-горе изпълнителен лист, както и вземането за платената такса за издаване на изпълнителния лист, като на всеки от цесионерите е прехвърлена по ½ от тази сума. Упълномощени са цесионерите да уведомят длъжника за цесията. Представени са доказателства за уведомяването на „С.В.“ АД за цесията –

писмо, известие по телепоща.

С пълномощно от 14.07.2022 г. взыскателите са упълномощили Адвокатско съдружие „Д.Ю.П.“ чрез адв. В.С. да ги представлява по изпълнително дело за събиране на суми по изпълнителния лист от 26.07.2021 г. по дело № 47533/2020 г. на СРС.

По изпълнителното дело е представено платежно нареждане от 14.07.2022 г. съгласно който взыскателите са платили на Адвокатско съдружие „Д.Ю.П.“ сумата от 800 лв. за изпълнително дело срещу „С.В.“ АД.

С поканата за доброволно изпълнение от 15.07.2022 г., частният съдебен изпълнител е приел за събиране сумата от 808,91 лв. по изпълнителното дело, от които 800 лв. - разноски за адвокатско възнаграждение, като са начислени и такси пропорционални такси в размер от 232,22 лв. съобразно същите. Поканата е получена от длъжника на 20.07.2022 г.

С молба от 15.07.2022 г. взыскателите са оттеглили способите, посочени в молбата за образуване на делото, като са посочили нов – заповор върху банкови сметки.

С възражение (озаглавено „отговор на покана за доброволно изпълнение“) от 22.07.2022 г. длъжникът е оспорил размера на възнаграждение за адвокати и пропорционална такса. Посочил е, че следва да се отмени начисляването на разноски, а в условията на евентуалност – да бъдат намалени същите до размер, съответстващ на фактическата и правна сложност на извършените действия по изпълнителното производство. С оглед намаляването на адвокатските възнаграждение е направено искане и да се преизчисли и таксата по т. 26 от Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ.

Със становище от 27.07.2022 г. взыскателите са изложили съображения за неоснователност на искането на длъжника, но същевременно са изразили съгласие възнаграждението за представителство по изпълнителното дело да бъде намалено със сума в размер от 400 лв.

С обжалваното постановление от 1.08.2022 г. частният съдебен изпълнител е намалил разноските за възнаграждение за адвокат на от 800 на 400 лв.

По делото от длъжника са представени покани по изпълнителни дела от 2022 г. по описа на ЧСИ М.П. до „С.В.“ АД като длъжник, сочещи че при този частен съдебен изпълнител има изпълнителни дела срещу длъжника, образувани от други взыскатели. По едно от тях взыскател е и „Е.С.П.“ ЕООД, заедно с „С.У.“ ЕООД (дело 20228510402017)

Длъжникът е уведомен за постановлението на частния съдебен изпълнител от 1.08.2022 г. със съобщение от 16.08.2022 г.

По допустимостта и основателността на подадената жалба, съдът намира следното:

Жалбата е подадена в едноседмичния срок по чл. 436, ал. 1 ГПК от процесуално легитимирано лице и срещу подлежащ на обжалване акт на съдебния изпълнител, поради което се явява процесуално допустима.

Не могат да се споделят съображенията на взыскателите във връзка с твърдяната от тях недопустимост на жалбата – в случая длъжникът обжалва постановлението на частния съдебен изпълнител в частта, с която същият е

отказал да „отмени“ разноските за адвокатско възнаграждение изцяло, в условията на евентуалност – да намали същите за разликата от 400 лв. до размер, съобразен с действителната правна и фактическа сложност на извършените по изпълнителното производство действия. Не е недопустима жалбата и в частта, с която се обжалва отказът на частния съдебен изпълнител да преизчисли дължимата пропорционална такса по Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ, доколкото искането на длъжника е било своевременно заявено, но не е било уважено от частния съдебен изпълнител, което поражда правен интерес за длъжника от обжалване на постановлението на частния съдебен изпълнител във връзка с разноските. Както беше отбелязано, жалбата е своевременно подадена.

Жалбата е **частично основателна**. Въпросът за разноските се поставя във всяко съдебно производство, поради което уредбата му в действащия ГПК се съдържа в част I "Общи правила". Тази част важи, както за исковия процес във всичките му етапи, така и за изпълнителното производство - задължението на длъжника за разноски е изрично уредено в разпоредбата на чл. 79 ГПК. Според последната, разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато изпълнителното дело се прекрати съгласно чл. 433 ГПК, освен поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство и изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или бъдат отменени от съда, а според новата т. 3 на посочената разпоредба /изм. и доп., бр. 86 от 27.10.2017 год./, и когато разноските, направени от вискателя, са за изпълнителни способности, които не са приложени.

В случая от представеното споразумение за адвокатско възнаграждение (л.4 гръб от изпълнителното дело) се установява, че вискателите са упълномощили Адвокатско дружество „Д.Ю.П.“, с адрес. гр. София, ул. ****1, партер, във връзка с образуване и водене на изпълнителното дело за принудително събиране на суми, обективирани в изпълнителния лист от 26.07.2021 г. по гр.д. № 47533/2020 г. на СРС, като са посочили, че дължимото възнаграждение е в общ размер от 800 лв. за образуване, процесуално представителство, защита и съдействие по изпълнителното дело. Представени са доказателства за плащане на възнаграждението. От така уговореното не може да бъде направен извод, че за всеки от двамата вискатели е договорено отделно възнаграждение – напротив, посочено е, че сумата се дължи общо от двамата вискатели, и то не само за образуване на изпълнителното дело, а също и за процесуално представителство, защита и съдействие по него. Доколкото страните са свободни да договорят размера на възнаграждението и начина на формирането му, както и доколкото в случая не се установява да са изразили съгласие възнаграждението да се дължи отделно за всеки от вискателите, а обратното – общо от двамата, то неправилно частният съдебен изпълнител е приел, че дължимият по Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минимум следва да бъде определен поотделно за двамата вискатели и е определил същия в размер от 400 лв. Предвид уговорките между страните, възнаграждението за образуване на изпълнително дело е договорено общо за двамата вискатели, в изпълнение на договора е подадена една обща молба за образуване на изпълнителното дело. Ето защо при съобразяване с действителната правна и фактическа сложност на делото, възнаграждението

за образуване на изпълнителното производство следва да бъде определено в размер от 200 лв., съгласно чл. 10, ал. 1, т. 1 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, което е дължимо общо на двамата взыскатели.

Жалбоподателят е развил и доводи, че в случая е налице злоупотреба с право от страна на взыскателите. Във връзка с извода на частния съдебен изпълнител, че на всеки от взыскателите се дължи определяне на отделно възнаграждение за представителство от упълномощения адвокат, както и във връзка с развитите от взыскателите съображения в този смисъл, въззивният съд за пълнота на изложението отбелязва следното:

От приложените по делото доказателства /преписа от изпълнителното дело/ несъмнено се установява, че взыскателите са дружества, представляващи свързани лица, с едноличен собственик на капитала и управител Г.С.К., регистрирани на един и същи адрес (видно от публично достъпните данни от Търговския регистър). Установява се също, че адв. М.Л. Л. е със служебен адрес гр. София, ул. ****1, ет. 1, офис – партер, видно от издадения в негова полза изпълнителен лист, вземанията по който са цедирани в полза на двете дружества – свързани лица. От представеното по изпълнителното дело пълномощно се установява също, че адв. В.Ф.С., който представлява в изпълнителното производство двете дружества свързани лица, също е със служебен адрес гр. София, ул. ****1, партер. От така установената фактическа обстановка следва извод, че направеното със становището от 27.07.2022 г. (л. 19 от изп. дело) и поддържано с възражението на взыскателите по чл. 436, ал. 3 ГПК искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение поотделно в полза на всеки от тях представлява злоупотреба с право. Това е така, доколкото чрез извършване на цесията от страна на цедента в полза на двете свързани юридически лица се цели генериране на разноски по изпълнителното дело в по-висок размер чрез претендиране на адвокатско възнаграждение за представителство на всяко от свързаните юридически лица по изпълнителното дело. В случая чрез недобросъвестното упражняване на процесуални права се цели постигане на забранен от закона резултат – аргумент от чл. 3 ГПК. В съдебната практика на Върховния касационен съд по сходни случаи се приема, че цедирането от първоначалния кредитор на малки суми от присъденото му вземане по изпълнителния лист на различни цесионери и встъпването (присъединяването) на всеки един от тях по едно или по различни изпълнителни дела при един и същи ЧСИ, както и начисляването от ЧСИ на такси и разноски за изпълнението в полза на всеки един от тях и за всяко действие по изпълнението, несъмнено сочи на явна злоупотреба с процесуални права по смисъла на чл. 3 от ГПК – така решение № 29 от 8.02.2018 г. по гр. д. № 4595/2017 г. на ВКС, IV г.о., решение № 325 от 29.12.2014 г. по гр. дело № 4263/2014 г. на ВКС, IV г.о., решение № 277 от 8.12.2015 г. по гр. дело № 4373/2015 г. на ВКС, III г.о. и др. На следващо място в съдебната практика се приема още, че съдебният изпълнител е овластен с компетентността да извършва изпълнителни действия според разпоредбите на ГПК. Именно поради това съдебният изпълнител следи за добросъвестното упражняване на процесуалните права от страните в процеса и когато тези права се упражняват превратно, какъвто е настоящият случай,

следва да откаже тяхната защита – така решение № 7 от 20.06.2016 г. по гр.д. № 5209/2015 г. на ВКС, IV г.о.

Предвид изложеното, жалбата на длъжника е основателна в частта, с която се иска намаляване на присъдените в полза на вискатели разноски. Адвокатското възнаграждение, дължимо в полза на двамата вискатели, следва да бъде определено в размер от 200 лв. – за образуване на изпълнителното дело. Това е така, доколкото в разглеждания случай е несъмнено, че процесните изпълняеми права не са били погасени от длъжника преди образуване на изпълнителното производство, поради което той следва да понесе отговорността за направените от вискателите разноски за възнаграждение за един адвокат, от който двамата са представлявани съвместно и в полза на когото са договорили заплащане на едно общо възнаграждение.

Неоснователни са доводите на вискателите, че по изпълнителното дело са извършвани множество изпълнителни действия – вискателите са посочили изпълнителен способ с молбата за образуване на делото, но това е условие за нейната редовност. Вискателите и упълномощеният от тях адвокат не са предприели активни действия по изпълнителното дело след неговото образуване, като оттеглянето на първоначално посочените изпълнителни способности и посочването на други не е действие по водене на делото, доколкото посочването на изпълнителен способ е задължителен реквизит на молбата за образуването му, и при оттегляне на първоначално посочените способности, вискателите са били длъжни да определят нов способ за изпълнение.

По размера на дължимата такса по т. 26 от Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ, съдът приема, че начислените от ЧСИ пропорционални такси по т. 26 от Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ следва да се определи на база сумата от 360 лв. – размерът на вземането по изпълнителния лист. Съобразно т. 26, буква „б“ от ТТРЗЧСИ размерът на тази такса е **43,20 лв. с ДДС**. Настоящият състав не споделя мотивите на частния съдебен изпълнител, че в понятието „събрана сума“ по смисъла на т. 26 от ТТРЗЧСИ се включва и заплатеното адвокатско възнаграждение. Съгласно посочената разпоредба, тази пропорционална такса се начислява за изпълнение на парично вземане, като се има предвид вземането (изпълняемото право), за което е издадено изпълнителното основание.

В случая с мотивите по делото ЧСИ изрично е посочил, че начислената такса е **92,27 лв. с ДДС**, въпреки че в постановлението за разноски от 15.07.2022 г. дължимата такса е посочена като **136,22 лв.** С обжалваното постановление от 1.08.2022 г. частният съдебен изпълнител не е изменил първоначалното си постановление в частта относно дължимата такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ. Ето защо дължимата такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ следва да бъде намалена до сумата от 43,20 лв.

В останалата част, с която се прави искане да бъде отменено изцяло начисляването на адвокатско възнаграждение по изпълнителното дело, жалбата е неоснователна по изложените по-горе съображения.

При този изход на спора разноски не следва да се присъждат в полза на нито една от страните.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на длъжника „С.В.“ АД постановление от 1.08.2022 г. по изпълнително дело № 20228510402016 по описа на ЧСИ М.П., рег. № 851 на КЧСИ, **в частта**, с която е отказано да намаляване на разноските на взискателите „Е.С.П.“ ЕООД и „Ф.С.Е.М.“ ЕООД за адвокатско възнаграждение за разликата над 200 лв. до размера от 400 лв., както и **в частта**, с която е отказано намаляване на таксата по т. 26 от Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ за разликата над 43,20 лв. с ДДС до 136,22 лв.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____